

berg reden gegeven, maar dat wisten haar ouders niet en ze hoefden haar in ieder geval niet aan te bieden, zoals zij deden, ze zou hem tóch niet nemen!

Ach, waarom was ze toch dit gehate spel begonnen! Sedert — nu een jaar bijna geleden — Herzberg, een tuberculeuse boerenzoon uit Holland met geen enkele sollicitatiegrond dan zijn geld en zijn kleur, tot burgemeester van Maelkerke was benoemd en Suze bij de eerste ontmoeting gemerkt had hoe hij op haar lette, hoe hij onder haar invloed kwam, sedert had zij met de grote blonde man, heer-geworden boer, gespéeld — alleen met haar ogen. Als er anderen bij waren, was zij nooit biezonder vriendelik voor hem, maar als zij lachte en haar ogen klein werden, speelde zij met blikken, kleine schitteringen in haar ogen, alsof ze zijn woorden buitengewoon waardeerde. Niemand behalve hij zag die spelende flikkeringen en men begreep niet waarom Herzberg bijna geheel tot háár sprak, als hij iets vertelde en aan haar lippen hing wanneer zij antwoordde.

Met hem alleen zijnde tartte zij hem met plagerige woorden en noch inniger flikkeringen in haar ogen. Ze had het niet meer kunnen laten sedert zij, na die eerste keer, wist hoe hij in haar macht raakte. Een kind van achttien — pas van het „Gym”, waar zij het nooit de moeite waard had gevonden met jongens van haar eigen leeftijd te flirten — vond zij het een aangename afleiding een man, een grote volwassen man van in-dertig — spelend te beheersen. Het werd een verfijnde, vèr-gaande flirtation, toch voor niemand merkbaar buiten hen beiden. Alleen Herzbergs ingenomenheid met Suze bleek naar buiten en die werd door haar ouders met beide handen aangegrepen. Er rezen wel bezwaren tegen een mogelijk huwelijk van Suze met de burgemeester, maar die vielen na wat redeneren allen weg voor het alles-overheersende argument, dat hij rijk was. Hoe zou een meisje op dit eenzaam dorp ooit een betere partij krijgen? Herzberg was ziekelijk, tuberculeus, ja — dokter van Larn

was uit principe tegen huweliken van teringlijders — maar hoévèlen genazen er niet tegenwoordig. Trouwens de burgemeester wàs beter, na vier winters in Davos te hebben doorgebracht — hij moest zich alleen noch ontzien. En de kinderen — nu ja, waarom kon Suzes gezond gestel niet overheersen? Neen — je kon niet vergen van dokter van Larn, dat hij om die reden zou afzien van een rijke schoonzoon. Zwaarder zou misschien gewogen hebben Herzbergs politieke gezindheid, die volstrekt niet overeenkwam met van Larn's ideeën; maar tot nog toe had hij het in de Raad vrijwel met de voorzitter kunnen eens blijven, wat grotendeels zijn oorzaak vond in het feit, dat de dokter — schoon slechts half bewust — al zijn tegenspraak matigde door de gedachte aan mogelijke gebeurtenissen. Zijn algemeen oordeel over Herzberg was „bekrompen en weinig theoretiese kennis hebbend”, maar dat vormde geen onoverkomelijke hinderpaal.

Trouwens dat wist Suze niet, meende haar vader en hij zou het haar niet vertellen. Méér dan men vermoedde ried Suze wat haar ouders dachten. Haar moeder, van huis uit een beetje godsdienstig, vond Herzberg zo'n degelijke vrome man. Hij dronk niet en rookte niet, was nooit driftig, altijd goedigvriendelik, eigenschappen die zij — om de tegenstelling met haar opbruisende, heerszuchtige, altijd ruzieënde man — ten hoogste waardeerde.

Nog vol verbittering over het „minne geschacher”, zoals zij in gedachten de handelwijze van haar ouders qualificeerde, bereikte Suze het op een oude vlucht-terp gebouwde dorp en stond al dadelik voor het Raadhuis, het tweede gebouw in de stille dorpsstraat. Door de hoge raamruiten zag zij Herzbergs groot rood hoofd met het licht-gele haar en de rosse snor boven een tafel-met-papieren gebogen. Op het bordes bleef zij even staan, guitig naar binnen glurend of hij haar zien zou. Toen hij een dik boek naar een kast bij het raam bracht, tikte